

LBRIS

We know
books

IULIA GHINDAR

Anul în care am ales iubirea

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

EVOLUȚIE	5
PARGA.....	13
IUBIRE, NU ÎNDRĂGOSTEALĂ.....	31
PÂNĂ CÂND (NU) MOARTEA NE VA DESPĂRȚI	61
ÎN FINAL, TOȚI DEVENIM POVEȘTI.....	79
VIAȚA CURGE	85
CAVALERUL VORBELOR	127
REGELE FĂRĂ REGAT	131
ÎNGERUL RĂMAS ÎN PRAG	159
CÂND RĂUL SE TRANSFORMĂ ÎN BINE	177
REGATUL DINTRE NUFERI.....	183
SCRISOARE DE LA SINELE MEU.....	189

EVOLUȚIE

Mai aveam doar un capitol de scris din prima mea carte. Era duminică după-amiază, iar camera era inundată în culoarea portocalie-roșiatică a apusului. De două zile mă ridicasem de pe canapea doar ca să mănânc ceva rapid sau să merg la toaletă; nici măcar un duș nu îmi făcusem. Când ușa camerei mele era închisă, fiul meu știa că nu avea rost să mă caute, își vedea de treburile lui de adolescent și îmi păstra mâncarea în bucătărie de fiecare dată când gătea, lucru care mă avantaja, pentru că nu mai pierdeam timpul cu pregătirea.

Am scris ultimele fraze ale cărții în lacrimi – de bucurie și de uimire. Nu știam că acela era finalul; se născuse singur din fluxul conștiinței mele – final care m-a găsit fără ca eu să apuc să-l caut. Simțeam în piept un val de fericire care se împletea cu noutatea descoperirii, ca atunci când mama aduce pe lume copilul și îl privește ca pe o minune. Uitasem acest sentiment, era mult prea departe în trăirile mele și nu credeam că niște cuvinte scrise pe hârtie îl pot readuce în simțirea mea. Pe coloana sonoră a filmului *Amelie*, de Yann Tiersen, care mi-a fost inspirație în toate nopțile de scris, m-am ridicat brusc în picioare și am început să țopăi prin cameră. Plângeam și râdeam în același timp, eram

o femeie întreagă la corp și minte, cu o nouă minte – una care gândește practic și vorbește direct, știe să spună *nu*, face compromisuri, dar nu tolerează, nu se plictisește niciodată singură și se pune mereu pe primul loc. Această nouă femeie e în continuare sensibilă și pasională, pândește momentul în care acționează ca o felină și refuză categoric comportamentele misogine, fățarnicia, nepăsarea și mediocritatea.

Pentru că era un moment de sărbătoare, m-am îmbrăcat într-o rochie roșie, lungă, de satin, mi-am pus sandalele cu toc înalt și am ieșit în oraș. M-am întâlnit cu Sergiu pentru prima oară. Ne scrisesem câteva mesaje pe un cont de socializare și părea că am mai fi avut ce să ne spunem. Sergiu era un bărbat înalt, galant, inteligent, genul de bărbat la brațul căruia te simți frumoasă. Avea cunoștințe în orice domeniu și, în timpul întâlnirii, îmi puneă întrebări, voia să știe cât mai multe lucruri despre mine. Când nu explica în detaliu vreun studiu citit de curând, îmi făcea complimente. Privirea lui pătrunzătoare reușea să mă intimideze de multe ori. Am băut în seara aceea vreo trei sticle de vin, i-am povestit despre cartea recent scrisă și am dezbătut subiecte care țineau de sfera emoțională. Sergiu nu doar că știa să asculte, dar îmi oferea răspunsuri ce mă făceau să văd lucrurile dintr-o perspectivă nouă. Inteligența lui nu era ostentativă, ci caldă și naturală, asemenea unui om care își hrănește mintea nu pentru a impresiona, ci pentru a înțelege lumea în profunzime. Manierele sale alese nu veneau dintr-un protocol forțat, ci dintr-o eleganță autentică, moștenită sau fin șlefuită în timp. Îmi deschidea ușa cu un gest firesc, îmi așeza

haina pe umeri fără să întrebe și îmi turna vinul fără să pară că urmează un scenariu. În conversație, putea trece de la literatură la astronomie cu o ușurință fascinantă, făcând orice subiect să pară o aventură intelectuală. Nu era genul care să domine discuția, ci acela care știa să o îmbogățească, punând întrebările potrivite și ascultând cu o curiozitate sinceră. Era un bărbat rar – nu doar pentru că avea maniere și inteligență, ci pentru că știa să facă din prezența lui o artă și din fiecare moment, un detaliu memorabil. Era primul bărbat din viața mea care vorbea deschis despre copilăria lui, sentimentele trăite în relațiile anterioare cu cele două soții și, mai ales, despre cât de greu i-a fost să se desprindă dintr-o relație toxică. Îl priveam fascinată și îi admiram sinceritatea. Mereu aducea argumente când lansa o părere, aspect care mi-a plăcut suficient încât să ne petrecem seara care devenise noapte. O noapte lungă, cu luna admirată deasupra râului lângă care era terasa unde ne povesteam viețile, cu pahare de vin luate în mașină ca semn de aducere aminte și cu trandafiri roșii cumpărați ad hoc de la o vânzătoare ambulantă. Sergiu mi-a promis că va citi cartea și chiar așa a făcut, iar la a doua întâlnire mi-a dedicat o melodie, *Supergirl*, Reamonn – a zis că asta i-am inspirat. Știam melodia, dar nu o mai ascultasem de mult timp. Am dat volumul la maximum și am străbătut cu mașina, în miezul nopții, străzile pustii ale orașului, urmărind cu privirea luna perfect rotundă care scălda cerul în lumina ei argintie.

În ultimele șase luni mă dedicasem acestui proiect de suflet, cartea. Îmi doream să o țin în mână, să-i miros paginile proaspăt ieșite din tipografie, să-i admir

coperta și să-mi plimb degetele pe titlul cărții, ca atunci când ești nevăzător și înveți Braille. Aveam în minte un scop precis: cititoarele mele se vor regăsi în povestea Emei, vor empatiza cu ea în multe situații de viață și vor fi motivate să reflecteze la propriile lor experiențe. Își vor dori conectarea la sinele lor interior, vor lua decizii înțelepte și se vor pune pe primul plan în alegerile personale. E un drum greu, dar frumos, așa cum nimic nu se obține în viață fără efort. Un efort depus constant, cu perseverență și răbdare.

Am bătorit poteca plină de colb și am îndepărtat rădăcinile uscate, până când am zărit autostrada proaspăt asfaltată, fără denivelări, fără pante, rampe și ocoliri inutile.

Știam exact destinația și ritmul deplasării. Vedeam clar orice indicator sau marcaj. Acum totul era limpede, intensificat de neoane cu lumină rece.

Experiența scrisului mi-a eliberat mintea și corpul de durerea pe care o resimțeam zilnic în trupul meu. O durere care venea din adevărul ce mocnea în toate celele mele și pe care o țineam ascunsă de teamă că îmi va da viața peste cap. Nu voiam să sufăr, nu eram pregătită să mă înfrunt, așezam straturi de neputință ca zidarii unei fortărețe de necucerit. Scrisul a reprezentat pentru mine un instrument puternic, hârtia și stiloul mi-au fost martori la toate nesiguranțele, întrebările, căutările și descoperirile personale. M-au acceptat fără critici ori reproșuri și mi-au oferit siguranță. Era un spațiu securizant în care mă pregăteam pentru viitoarea mea viață echilibrată. O viață despre care citisem suficiente cărți și ascultasem destule persoane importante, încât

să-mi doresc să trăiesc în armonie cu mine. Și pentru că lucrurile bune nu se întâmplă peste noapte, poate doar dacă ești prințesă și trăiești într-un basm, ceea ce eu nu eram, am înțeles că e nevoie să-mi acord timp. Un timp doar pentru mine, un timp pe care îl rupeam din orele de somn, de serviciu, de mamă, prietenă sau iubită. E acel timp strict personal, atât de necesar și important precum o alarmă dată la Casa Albă. Odată rupt, a devenit parte din mine, ca stratul de unt pe care-l întinzi bine pe pâine.

În tot procesul meu de redescoperire, am simțit nevoia de a ști cine sunt cu adevărat și ce îmi doresc. Ca atunci când mergi la cumpărături cu lista pregătită și nu te abați de la ea.

Ajunsesem la o maturitate emoțională care impunea, pe lângă iubire, și rațiune. Momentul acela în care știi cât de mult te respecti, îți știi limitele și te asiguri că le explici corect, „miroși” situațiile conflictuale sau pe cele care nu coincid cu identitatea ta și îți măsoari nivelul de toleranță imediat. Cu toate aceste date noi, îmbibate în neuroni, știam că-mi pot asigura bucuria vieții. Numai că viața voia să-mi testeze noile abilități și, uite așa, m-am trezit cu o propunere de vacanță într-o veche cetate venețiană, pe Riviera Epirului. Și pentru că nivelul meu de spontaneitate era în plină dezvoltare, cu nevoie constantă de stimuli, am spus un „da” hotărât, fără să clipesc.

Era aproape unu noaptea când roțile valizei mele turcoaz lăsau un sunet metalic pe culoarul blocului în care locuiam. Îmi pregătisem bagajul cu două ore înainte de a ieși pe ușă, într-un mod haotic, deloc în acord

cu exigențele mele de organizare a unui bagaj pentru zece zile de plajă. Treceam prin lista mentală toate lucrurile pe care uitasem să le iau cu mine și, cu toate astea, eram relaxată la gândul că le voi putea cumpăra când voi ajunge la destinație. Vacanța era la doi pași, aproape că simțeam mirosul scoicilor și nimic nu-mi putea strica entuziasmul, nici măcar trusa de unghii care rămăsese în sertarul de sub televizor.

Ce-i drept, aveam și emoții în legătură cu partenerul meu de călătorie. După o lună în care nu am știut unul de altul, invitația lui la cină nu a fost deloc o surpriză. Începusem să cunosc acea tipologie a bărbatului orgolios, cu teama constantă de a nu fi rănit și cu gândul permanent că nu este suficient de bun. Aveam răbdare în continuare și, mai mult, eram gata să pătrund în inima lui ferecată strașnic până atunci.

Manierat, ca de fiecare dată, m-a sărutat și ne-am strâns în brațe, apoi a așezat valiza în portbagaj cu grijă. Toate bagajele erau aranjate milimetric, precum un puzzle, iar spațiul, deși generos, era plin de parcă plecam două luni, nu zece zile în vacanță.

Raul avea același aer elegant cu care eram obișnuită și care mă făcea să-l admir de fiecare dată. Era un bărbat frumos și interesant pentru vârsta lui. Acel gen de bărbat care întorcea privirile femeilor atunci când intra într-o încăpere și, mai mult de atât, care putea să intimideze cu inteligența sa.

— Mă bucur că ai acceptat invitația de a merge cu mine în vacanță! mi-a spus cu un zâmbet larg care îi lumina fața.

— Și eu îți mulțumesc pentru propunere, chiar am nevoie de o vacanță și sunt sigură că ne vom distra. I-am mângâiat fața, conturându-i cu degetele ochii blânzi și negri.

Cele douăsprezece ore petrecute în mașină ne-au dat ocazia să discutăm despre noile proiecte la care fiecare dintre noi lucra, despre cum percepem ideea de relație de cuplu, despre copiii noștri și felul în care ne raportăm la educația lor. A fost mult drum și multă vorbă. Era hotărât să-și modifice stilul de viață, să se relaxeze mai mult și să muncească mai puțin; se simțea extenuat de cei douăzeci și cinci de ani de muncă fără concediu, își dorea timp pentru el. Părea că ceva din interiorul lui suferise o schimbare, era mult mai deschis spre a comunica ce își dorește.

Eram încântată de noua lui abordare, dar nu aveam de gând să mă îmbăt cu apă rece. El își dorea ceva, iar eu pe cineva. Noua mea minte era setată să accepte fericirea, să îmbrățișeze pasiunea și să-și păstreze identitatea. Dețineam o forță interioară care se amplifică de fiecare dată când simțeam că ceva nu corespunde cu noile mele valori. Eram un James Bond în costum impecabil, cu mănuși, în mașină blindată, ieșind din foc mereu cu zâmbetul pe buze și pantofii lustruiți.

PARGA

Sunetul cicadelor din prima dimineată în Anthousa ne-a trezit brusc după noaptea albă și lungă ca o zi de post. Îmi simțeam picioarele mergând instinctiv, ca un bețiv încercând să muște toate silabele. În ciuda obose-
lii, ne-am hotărât să vizităm orașelul pitoresc, încon-
jurat de vegetație de pini și măslini. Părea că un film
se derulează în fața ochilor mei, iar eu ocupam locul
de onoare în sală. Ne-am plimbat pe șoseaua șerpui-
tă care străbătea regiunea, cu străzi mici, pietruite și
întortocheate, unde nu aveau loc două mașini una pe
lângă cealaltă și unde scuterele erau conduse de copii și
de oameni în vârstă deopotrivă. Toți păreau relaxați și,
totodată, prinși în graba treburilor gospodărești. Casele
colorate, cu balcoane care dădeau spre mare, cu coper-
tine în dungi galbene sau albastre, pe alocuri roșii, ofe-
reau un iz turcesc combinat cu parfum venețian. Sim-
țeam farmecul liniștit, atmosfera pură, nebatătorită de
turiști. Adierea vântului, în mirosul rece al dimineții,
îmi făcea corpul să se trezească din amorțeala somnu-
lui care se lupta cu starea de prezență. Mă gândeam că
mi-ar fi prins bine caftanul colorat, cu modele geome-
trice, lăsat pe bancheta mașinii, când am simțit deodată
măinile lui Raul în jurul umerilor mei.

— Ți-e frig? Vrei să ne mai plimbăm sau mergem în cameră?

I-am dat un sărut apăsător pe obraz și ne-am îndreptat către clădirea construită din piatră naturală, ce urma să ne fie loc de răsfăț în următoarele zece zile.

Mă aflam într-un loc minunat. Era o vacanță de vis în care alesesem să merg împreună cu Raul.

Corpul meu se răsfăța în marea cu apă limpede sau în valurile înspumate și prindea culoarea bronzului în soarele blând al dimineților. Îmi plăcea să mă bucur de primele ore ale zilei, în care plajele erau mai mult pustii. Reușeam să-mi golesc mintea de gândurile inutile și să mă conectez cu prezentul pe care-l trăiam. Doar inima îmi mai dădea câte un șut în sertarele pe care le credeam închise.

Sentimentele pe care le aveam față de Petru se prelingeau prin fiecare deschizătură, mi se derulau în minte imagini cu noi din vacanța la malul mării, îi vedeam chipul luminos și părul ondulat zvârcolindu-se în adierea vântului. Îmi era dor de liniștea brațelor lui și de vocea sa calmă.

În ultima seară petrecută împreună îmi sărbătoream ziua de naștere. Entuziasmat precum un copil, mi-a dăruit un cadou. Stângace ca o adolescentă, i-am mulțumit și l-am sărutat. Am citit cu emoție felicitarea, încercând să descifrez scrisul de doctor, și am început să plâng. Simțeam iubirea lui în toate cuvintele, dar și tristețea că nu-mi poate oferi mai mult decât prezentul pe

care îl trăiam împreună. Își dorea să afle lucruri despre el, voia să se regăsească, să-și afle scopul în viață. Iar eu nu puteam decât să accept asta.

— Plec în Bali, mi-am luat bilet doar dus.

Cuvintele lui mi-au așezat un zâmbet înghețat pe buze.

— Asta da veste! Atât am putut să articulez, în timp ce mă întrebam ce dată avea biletul.

— Măine, la prânz, decolez, a venit răspunsul brusc, de parcă îmi auzise gândurile.

N-am vrut să-i spulber entuziasmul, era liber să facă ce voia, cât voia și cu cine voia. M-am retras în baia de lângă living și m-am așezat pe gresia rece, rezemată de ușă. M-am îmbrățișat și am tras genunchii la piept. Am plâns cu glas înăbușit pentru dorul care se așeza în inima mea și pentru cel care urma să vină, pentru zilele fără dată în calendar și pentru nopțile de amor fără pasiune. Mi-am scuturat brațele ca și când aș fi vrut să mă eliberez de povara gândurilor și mi-am apăsât tâmpile. Am auzit o bătaie în ușă și vocea care mă întreba dacă sunt bine. Cu o mișcare rapidă, m-am ridicat și mi-am reglat vocea.

— Da, vin imediat.

Valiza deschisă era așezată în mijlocul livingului, gata să primească tot ce era nevoie pentru un timp nedeterminat. Mi-aș fi dorit să fie o glumă, un vis, dar nu, totul era cât se poate de real. O realitate pentru care nu eram pregătită.

Știam că cel mai tare îi dis plăcea să-și pregătească bagajul, așa că m-am oferit să-l ajut. Am rulat toate hainele pe care Petru le aducea din dormitor, am așezat

încălțăminte și trusa de cosmetice. I-am adus aminte să-și pună în bagaj și câteva medicamente. Părea uimit să vadă cât loc îi mai rămăsese în bagaj datorită abilităților mele de a împacheta totul cu atenție și se întreba ce să mai adauge.

— Uite, cred că ai putea să mă iei pe mine aici, i-am spus zâmbind, arătând spre jumătatea goală a valizei.

În toată pregătirea dedicată bagajului, mi-am dat seama că era trecut de douăsprezece noaptea.

— Bagajul e gata, ești pregătit de plecare, acum e timpul să plec și eu.

— Credeam că rămâi să dormi cu mine, mi-a spus, îmbrățișându-mă.

— Ai vrea să dormim împreună?

— Da, Ema, e ultima noastră noapte.

Îmi aduceam aminte în cele mai mici detalii de ultima noapte petrecută cu Petru și îmi doream să mă țină în brațe, dar nu speram să fie tocmai aceea noaptea mea norocoasă. Am acceptat și l-am sărutat. Mi-am încărcat bateria în acea noapte cu mirosul și atingerile lui și cu promisiunea unui *ne vom revedea curând*. Oare cât timp îmi puteam hrăni sufletul cu asta?

Petru avea acel efect asupra mea de a mă face să mă simt mai tânără decât eram. Lângă el simțeam că le fac pe toate: că trăiesc, că sunt plină de entuziasm, că am energie pentru toate ideile mele și că sunt fericită. Nu mă critica și mereu găsea motive de laudă, ceea ce îmi dădea motivație să merg înainte.

La cei 40 de ani pe care viața mi-i făcuse cadou, eram o femeie care emana bucurie. Eram atentă la momentele bune din rutina mea zilnică și, chiar dacă erau lucruri banale din viața mea, reușeam să le dau importanță și să fiu recunoscătoare. Din punct de vedere profesional, eram acolo unde voiam și aveam satisfacții. Alex era un adolescent care își trăia viața și, cu fiecare zi, își obținea independența. Eram o mamă împlinită.

Sentimental, mintea mea făurise un centaur. Pe de o parte era Petru, bărbatul erotic, dar pe care nu mă puteam baza, cel care nu se străduia deloc și care, cu toate astea, primea totul, iar pe de altă parte era Raul, care îmi oferea protecție, dar care nu-mi dădea voie să pătrund în palatul minții lui. Cu Raul depusesem prea mult efort. Avea traume de care nu era conștient, se enerva repede și ceea ce nu reușea să-și dezvolte era răbdarea. Nu putea să mă asculte atunci când voiam să-i vorbesc și, mai mult, avea o atitudine superficială, nu dădea importanță evenimentelor care se petreceau în viața mea. Nu creșteam pe niciun plan alături de el, simțeam că doar ofeream fără să primesc ceva în schimb.

Am înțeles că așa era firea lui, dar nu puteam accepta că nu voia să îmbunătățească aceste aspecte. Erau multe momente în care ne auzeam la telefon și pur și simplu închideam după cel mult două minute, pentru că nu aveam ce să ne spunem, sau erau seri în care stăteam pe canapea și porneam televizorul pentru a acoperi liniștea apăsătoare și spațiul care se lărgea între noi ca un elastic infinit. Era ceva nenatural, ca atunci când mergi în vizită și ești preocupat de etichetă.